

Arrest

nr. 260 137 van 3 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 (3de verdieping)
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. DE WOLF, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 februari 2021.

Ook zijn zus dient op 12 november 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de kolonie Cuscatlan in de gemeente Apopa, departement San Salvador. U woonde samen met uw zus [N.V.G.A.] [...], uw moeder en uw grootvader op hetzelfde adres waar deze laatste twee nog steeds wonen. U baatte samen met uw zus een eetkraam uit vlakbij twee politiekantoren in uw buurt.

Op 1 juni 2019 kreeg uw zus een telefoontje van een lid van de bende 18 Revolucionarios dat zich identificeerde aan de hand van een alias. Deze vroeg om informatie over de politionele activiteiten aan uw eetkraam en de daarrond liggende politiebureaus. Uw moeder ging de dag nadien een klacht neerleggen bij de politie.

De bendeleden bleven uw zus telefoneren en begonnen haar ook berichten te sturen, onder meer via WhatsApp. Later namen de bendeleden ook contact op met u. Omwille van de problemen veranderden u en uw zus verschillende keren van gsm-nummer. Dit deed u een eerste maal in juli 2019 en een tweede keer in september 2019.

In september 2019 werd uw zus twee keer gevolgd door een man toen zij van jullie woning op weg was naar de handbaltraining. De eerste keer zaten zij en de man samen op de bus tot zij afstapte en de man in kwestie op de minibus bleef zitten. De tweede keer stapte hij samen met uw zus van de bus, en volgde hij haar naar een supermarkt. Toen zij naar binnen ging wachtte hij 30 minuten, waarop hij terug vertrok.

Op 5 oktober 2019 stapte er een bendelid van de 18 Revolucionarios van een motortaxi aan het eetkraam waar u werkte, en richtte hij een pistool op uw zus. Deze zei dat het de laatste waarschuwing was om de informatie over de politie te geven, en als jullie dat niet deden ze eerst u en dan uw zus zouden vermoorden

Op 7 oktober 2019 boekten u en uw zus jullie vlucht naar België. Op 28 oktober 2019 verlieten jullie El Salvador. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2019.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw broer vermoord zullen worden door de bende 18 Revolucionarios.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een zeemansboekje op uw naam, een bundel kopieën met informatie over uw opleiding als zeeman, een kopie van een NIT op uw naam, een geboorteakte, een bundel kopieën van reisgegevens, een attest van goed gedrag en zeden dd. 10 oktober 2019, een uittreksel van het strafregister dd. 10 oktober 2019, een bundel met kopieën van identiteitskaarten, een bundel foto's, een bundel met schermafbeeldingen en foto's uit een WhatsApp gesprek, een kopie van een brief van een handbalorganisatie, een bundel kopieën met gegevens over uw reis, een bundel kopieën met grondplannen, een overlijdensakte, een kopie van een schermafbeelding van een nieuwsartikel, een notariële akte dd. 19 oktober 2019, een aangifte dd. 2 juni 2019, een notariële eigendomsakte, en een bundel met informatie over criminaliteit in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw zus, [N.V.G.A.] [...] (CGVS, p. 15,16, 17, 18). Aangezien in het kader van het verzoek van uw zus de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongegronde karakter van haar asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw zus werd als volgt gemotiveerd:

“Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de bende 18 Revolucionarios.

In dit kader dient vooreerst gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer. Zo dient eerst de volgende tegenstrijdigheid aangewezen te worden omtrent de identiteit van het bendelid dat u opbelde op 1 juni 2019. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart uw broer immers dat toen u de eerste keer werd opgebeld door de bende 18 Revolucionarios de man in kwestie zich identificeerde aan de hand van een bijnaam (CGVS [O.G.A.] [...], dd. 17.08.2020, p. 20). Op dezelfde instantie verklaart u op uw beurt dat degene die u belde nooit een naam of pseudoniem heeft opgegeven (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met voorgaande, duidelijke, tegenstrijdigheid verklaart u nader dat de bendeleden aan de telefoon zich nooit identificeerden, en uitsluitend zeiden dat ze van de bende 18 Revolucionarios waren (CGVS, p. 15). Deze uitleg slaagt er niet in om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen daar uw broer stelt dat u degene bent die hem deze informatie heeft gegeven (CGVS broer, p. 20). Dat jullie verklaringen hierover geenszins overeenstemmen, is bijzonder opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vluchtaanleiding uit El Salvador.

Tevens leggen u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van de laatste keer dat jullie werden gecontacteerd door de bendeleden. Zelf stelt u formeel dat de bendeleden u voor de laatste keer hebben gebeld op 3 of 4 oktober 2019 (CGVS, p. 18), en u na 5 oktober 2019 ook geen berichtjes meer heeft gekregen (CGVS, p. 21). Uw broer daarentegen, geeft expliciet aan dat de berichten en telefoontjes bleven doorgaan na de bedreiging van 5 oktober – en nagenoeg verder gingen tot de dag waarop jullie het land verlieten (CGVS broer, p. 21). Niet alleen zijn bovenstaande verklaringen niet te rijmen met elkaar, ook is deze verklaring van uw broer (cf. supra), tegenstrijdig aan zijn eigen verklaringen die hij liet noteren in de vragenlijst van het CGVS, die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op deze laatste instantie stelt uw broer immers nadrukkelijk dat de telefoontjes stopten in september 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Daarnaast zijn de verklaringen van u en uw broer tegenstrijdig aan de inhoud van verschillende documenten die u heeft neergelegd. Dit is onder meer het geval ten aanzien van de schermafbeeldingen van uw WhatsApp-gesprekken met de leden van de bende 18 Revolucionarios (CGVS, p. 11; CGVS broer, p. 4, 5; document 19). Op deze schermafbeeldingen kunnen we namelijk lezen dat u nog contact heeft gehad met de bendeleden op 19 oktober 2019, terwijl u stelt dat het contact toen reeds verbroken was (CGVS, p. 19, 21). Deze inhoud strookt evenzeer niet met de verklaringen van uw broer daar deze stelt dat jullie na 5 oktober 2019 niet meer hebben geantwoord op de berichten die jullie werden gestuurd door de bende 18 Revolucionarios (CGVS broer, p. 21).

Wat betreft de reden waarom u deze schermafbeeldingen nam, verklaart u dat u deze heeft genomen omdat u bewijs nodig had in het geval de politie gevolg zou geven aan de klacht die uw moeder had neergelegd (CGVS, p. 18). Dit is een opmerkelijke verklaring aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals aangeeft dat u ervan uitging dat dit voor de politie een zaak was zoals zovele en u eigenlijk geen vervolg verwachtte op de klacht die uw moeder had neergelegd (CGVS, p. 11, 18). Nochtans kan er van uitgegaan worden dat deze zaak de aandacht van de Salvadoraanse politie zou trekken, daar de bendeleden er net op uit waren om via jullie informatie meer te weten te komen over de interne werking van de lokale politie. Bovendien valt uit uw verklaringen nergens af te leiden dat u ooit zelf het initiatief heeft genomen om deze schermafbeeldingen aan de politie te bezorgen of klacht neer te leggen nadat u door bendeleden werd achtervolgd of bedreigd met een pistool (CGVS, p. 16, 17). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput voor hij zich daarvoor tot een ander land wendt, wat in casu niet het geval is.

In de aangifte die uw moeder heeft gedaan dd. 2 juni 2019, staat dan weer uitdrukkelijk dat jullie op het moment van de klacht reeds maanden onafgebroken werden bedreigd door de bende 18

Revolucionarios, terwijl u en uw broer op het CGVS beiden verklaren dat jullie voor de eerste maal werden bedreigd op 1 juni 2019 (CGVS, p. 13; CGVS broer, p. 9).

Samengevat dient er gesteld te worden dat gezien de dreigtelefoontjes en -berichten aan het adres van u en uw broer een centrale plaats innemen in jullie asielrelaas (CGVS, p. 13, 14; CGVS broer, p. 15, 16), er redelijkerwijze van jullie kan worden verwacht dat jullie hieromtrent consistente verklaringen zouden afleggen die tevens in overeenstemming zijn met de documenten die jullie ter ondersteuning van jullie verklaringen hebben neergelegd. Dit is echter geenszins het geval.

Verder dient aangewezen te worden dat de modus operandi van de bende 18 Revolucionarios in deze op zijn zachtst gezegd erg bizar is.

Zo houdt het helemaal geen steek dat de bendeleden maandenlang vruchteloos zouden aandringen op de door hen gewilde informatie, zonder enig initiatief te nemen om u thuis te komen opzoeken (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met de stelling dat uw eigen woning logischerwijze de eerste plaats is waar de bendeleden u zouden komen opzoeken, repliceert u dat dat mogelijk is, maar dat het voor hen het meest opportuun was om u te confronteren aan het eetkraam waar u werkte (CGVS, p. 18, 19). Wat betreft deze repliek dient echter opgemerkt te worden dat het even bizar is dat de bendeleden vier maanden zouden wachten om u aan te spreken op uw werk aan het eetkraam, terwijl zij u althans wel in de gaten hielden en via WhatsApp foto's naar u stuurden waarop te zien is dat jullie aan het werk zijn aan het eetkraam (CGVS, p. 11; CGVS broer, p. 4, 16).

Verder is het erg merkwaardig dat iemand u uiteindelijk zo opzichtig zou confronteren als het bendelid in kwestie dat deed op 5 oktober 2019 (CGVS, p. 14; CGVS broer, p. 16, 17). Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat één van de twee politiekantoren in de directe omgeving zich pal tegenover uw eetkraam bevindt, waardoor er een consequente aanwezigheid is van politieagenten die er komen eten (CGVS, p. 15). Het omvat bijgevolg een volstrekt onnodig en aanzienlijk risico om u op klaarlichte dag op die manier te bedreigen.

Voorts is het opmerkelijk dat uw familie geen problemen met de bende 18 heeft ondervonden toen helemaal duidelijk was dat u en uw broer weigerden om met hen samen te werken. Uit COI beschikbaar op het CGVS over de bendes in El Salvador blijkt immers dat "Street gangs demand absolute loyalty from all gang members, their partners and their families. This can also extend to the people who live in the areas gangs control. Acts perceived to be betrayal or traición are usually punished with murder, and this risk can extend to family members." Deze modus operandi is evenwel totaal afwezig in uw verklaringen. Zo leven uw moeder en grootvader nog steeds in uw woning in de kolonie Cuscatlan (CGVS, p. 4, 6; CGVS broer, p. 10). Ondanks dat uw moeder eind 2020 jullie eetkraam heeft heropend (CGVS, p. 5; CGVS broer, p. 19), heeft uw moeder geen problemen meer gehad met de bende 18 (CGVS, p. 21; CGVS broer, p. 10).

De totaliteit van bovenstaande elementen doen verdere afbreuk aan de door u verklaarde problemen met de bende 18 Revolucionarios.

Verder is ook uw gedrag niet verenigbaar met ernst van de vrees, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen nog verder wordt ondermijnd.

Na de doodsb bedreiging van 5 oktober 2019 bleef u op hetzelfde adres wonen tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 4). In het kader van uw verklaring dat u na 5 oktober 2019 zoveel mogelijk binnen bleef (CGVS, p. 7), dient gewezen te worden op de volgende verplaatsingen die u heeft ondernomen. Zo ging u op 7 oktober 2019 uw paspoort afhalen (CGVS, p. 12; document 1). Op 10 oktober 2019 gingen u en uw broer persoonlijk een uittreksel van het strafregister en een attest van goed gedrag en zeden afhalen bij de instanties van uw land (CGVS, p. 9; document 4, 5; cf. blauwe map). Verder gingen u en uw broer op 25 oktober 2019 naar de notaris om een akte te laten opstellen over uw voorgehouden problemen (CGVS, p. 10; document 8), en bij de dokter om een medisch attest op 24 oktober 2019 (CGVS, p. 10; document 10). Ook ging u nog op 25 oktober 2019 een curriculum en drie aanbevelingsbrieven afhalen bij de handbalfederatie (CGVS, p. 10, 11; document 21, 25).

Tenslotte heeft u geen asiel aangevraagd in Spanje, het eerste Europese land waar u voet aan de grond zette (CGVS, p. 8).

Omtrent de notariële aktes die u en uw broer elk hebben laten opstellen (document 8; cf. blauwe map), dient opgemerkt te worden dat deze een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben. Deze bevatten louter uw eigen - beknopte - verklaringen inzake de door u voorgehouden problemen met de bende 18 Revolucionarios (document 8; cf. blauwe map). Deze documenten slagen er dan ook niet in het ongelooftwaardige karakter van uw verklaringen te herstellen.

Omtrent de twee voorvallen waarbij u werd gevolgd op weg naar de handbaltraining (CGVS, p. 13, 14; CGVS broer, p. 16), moet opgemerkt worden dat deze niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Beide individuen die u volgden hebben u immers nooit aangesproken, laat staan dat u ooit het slachtoffer werd van fysiek geweld (CGVS, p. 19). Daarnaast deden de mannen ook zeer weinig moeite om u effectief te volgen. Zo werd de eerste achtervolging reeds gestaakt toen u van de bus stapte, gezien uw vermeende achtervolger op de bus bleef zitten (CGVS, p. 20; CGVS broer, p. 16). Bij de tweede achtervolging werd u nadat u afstapte weliswaar gevolgd tot aan een supermarkt, maar bleef de man die u volgde buiten staan waar hij 30 of 40 minuten later weer verdween (CGVS, p. 14; CGVS broer, p. 16). Deze elementen kunnen dan ook niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. De drie door u neergelegde grondplannetjes met bijhorende markeringen (CGVS, p. 10; document 18), kunnen bovenstaande conclusie allerm minst wijzigen. Deze plannetjes bevatten dan ook enkel uw eigen weergave van enkele oriëntatiepunten in uw kolonie en de route die u volgde om naar de handbaltraining te gaan, maar doen geen afbreuk aan de hierboven gemaakte argumenten inzake de beoordeling van de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde feiten (document 18).

Eenzelfde conclusie dient getrokken te worden aangaande de verklaringen van uw broer waarin hij stelt dat hij tussen 2018 en januari 2019 drie keer door de politie werd geslagen (CGVS broer, p. 9). Hierover dient eerst en vooral bepaald te worden dat deze voorvallen kaderden in een algemeen politieoptreden tegen jongeren in El Salvador. Op dat moment was het immers verboden om in het openbaar samen te komen met meer dan vijf personen. Uw broer en zijn vrienden werden op dat moment door de politie beschouwd als bendeleden. Eén keer werd uw broer ook tegengehouden toen hij geen identiteitsdocumenten bij zich had (CGVS broer, p. 9-10). Hoewel het daarbij gebruikte fysieke geweld door de Salvadoraanse politie betreurenswaardig is, blijkt nergens uit de verklaringen van uw broer dat hij persoonlijk werd geïsoleerd door de politie in El Salvador en moet worden opgemerkt dat het hier gaat over enkele geïsoleerde incidenten. Verder dient opgemerkt te worden dat u en uw broer doorheen de jaren dat jullie het eetkraam uitbaatten nooit problemen hebben gehad met de – nochtans erg nabij gevestigde – politie omwille van het informele karakter van voorgenoemd eetkraam, en dat er zelfs veel politiemensen kwamen eten (CGVS broer, p. 9). Deze incidenten vormden evenmin de aanleiding voor jullie vertrek uit El Salvador. Deze elementen kunnen evenmin als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Er dient geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Uw broer stelt op het CGVS dat jullie bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden geïsoleerd omdat elders asiel aanvragen of op zakenreis gaan de bendeleden het vermoeden kan geven dat u beschikt over veel geld (CGVS broer, p. 18).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador. retour au pays apres un episode migratoire 20201217.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador.%20retour%20au%20pays%20apres%20un%20episode%20migratoire%2020201217.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador:

Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador. situation securitaire 20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador.%20situation%20securitaire%2020201012.pdf)) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Naast het onderstrepen van het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven (cf. supra), is het eveneens noodzakelijk om op te merken dat u geen concrete elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van criminele bendes. Daar u deze hypothetische toekomstige problemen niet kan concretiseren, dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat er geen dermate aanpassingen inzake uw gedrag noodzakelijk zijn waardoor u als terugkeerder geïdentificeerd zou kunnen worden.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador. situation securitaire 20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador.%20situation%20securitaire%2020201012.pdf)) blijkt dat afpersing

een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De bundel met informatie en statistieken die u neerlegde in drie talen (document 22, 23, 24), bevat enkel algemene informatie over criminaliteit in El Salvador. Het opsommen van deze statistieken kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Verder bevat de schermabbeelding van het nieuwsartikel dat u neerlegde (document 20), informatie over één geïsoleerd incident – namelijk een beraamde aanslag op de politie – dat niet concreet gelinkt is aan uw individuele asielmotieven."

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort, uw identiteitskaart, uw NIT, uw attest van goed gedrag en zeden, uw uittreksel van het strafregister, en uw geboorteakte bevatten enkel informatie over uw identiteit. De kopieën van de identiteitskaarten van uw naaste familieleden, alsook de bundel met foto's van uw familie tijdens een sociale gelegenheid, de overlijdensakte van uw grootvader en de notariële akte inzake het huis van uw grootvader geven meer informatie over uw familiale omstandigheden. Voorgaande zaken worden vooralsnog echter niet in vraag gesteld. De bundel met gegevens over uw reis, inclusief het reservatieformulier van uw vlucht naar België, bevat gegevens over uw reisroute – waar voorlopig ook geen vraagtekens bij worden geplaatst. De brief van de Salvadoraanse handbalorganisatie ter attentie van uw zus geeft toelichting over haar hobby als handbalster in El

Salvador. Uw zeemansboekje en de bundel kopieën met informatie over uw opleiding bevatten gegevens over uw formatie tot zeeman. Voorgaande zaken hebben echter geenszins betrekking op essentiële elementen van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Het middel is identiek hetzelfde als het middel uiteengezet in het verzoekschrift van verzoekers zus, gekend onder rolnummer 260 161. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een korte theoretische beschouwing over een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, merkt verzoekster inleidend op dat de aanwezigheid van twee verschillende personen een verschillend perspectief impliceert en een verschillende belevenis van gebeurtenissen. Verzoekster licht toe dat verschillen omtrent details of de manier waarop een gebeurtenis werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat zij en haar broer verschillende personen zijn. Deze verschillen hoeven, zo stelt zij, niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd. Tevens benadrukt ze dat zij zeer emotioneel was tijdens haar onderhoud en meermaals huilt en “overweld” overkomt.

Verzoekster geeft vervolgens aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Vervolgens zet zij met betrekking tot artikel 1A van het Verdrag van Genève uiteen:

“Verzoekers baatten een zaak (restaurant) “Candy Lovers” uit, waarin verzoeker kok was en zijn zus instond voor de zoetigheden en desserts.

Deze zaak was gesitueerd op een plaats omringd met twee politiekantoren.

Vele politiemannen kwamen er aankopen in doen waardoor de bende zich fervent verzette tegen de zaak maar ook doelde op de samenwerking van verzoekers om informatie in te winnen over de politie.

De problemen begonnen op 1 juni 2019 met een telefoontje op het telefoontoestel van verzoekster.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster reeds meermaals werd gevolgd tijdens haar dagelijkse leven, waardoor ze reeds uin angst leefde (GV verzoeker p. 17). Ook verzoeker kende voorafgaande problemen, die perfect kaderen in de geschetste context van El Salvador.

Het incident van 5 oktober 2019 was echter het grootste probleem en gaf de doorslag om het onveilig land te verlaten. De tickets van de vlucht werden immers 8 oktober aangekocht.

Verzoekers identificeren zich als toebehorend tot twee sociale groepen:

-die van lokale zaakvoerders

- die van de personen die zich verzetten tegen de eisen van een criminele bende (door geen gevolg te geven aan hun bedreigingen om samen te werken) en zo een politieke overtuiging uiten.

Er werden voorzorgsmaatregelen genomen, verzoekers kwamen nog amper buiten in afwachting van hun vlucht uit het land en zorgden er steeds voor dat hun stiefvader hen kon voeren in geval van verplaatsingen (GV verzoeker, p. 18)

Dit verhaal strookt met de meest recente bronnen die getuigen van de situatie in El Salvador.

Men dient bijgevolg de opmerkingen en tegenargumenten die zullen volgen steeds in het licht te zien van de gegeven veiligheids-, politieke en economische situatie in El Salvador.

Men dringt erop aan dat ook verwerende partij een beslissing wordt geacht te nemen in het licht van die context. Er dient steeds rekening te worden gehouden met de cultuur, de waarden, de gebruiken, de

mentaliteit en het dagelijkse leven van verzoeker van het gegeven dossier bij de evaluatie van de noodzakelijke bescherming.

Zo valt in het COI Focus-rapport dd. 15.07.2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador het volgende te lezen aangaande de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende:

(...)

Verzoekende partij is immers een persoon die slachtoffer werd van bedreigingen door bendeleden. Het weigeren gevolg te geven aan de eisen van bendeleden wordt geïnterpreteerd als verzet tegen de autoriteit en de regels van deze bende.

Dit maakt dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar El Salvador des te meer een gegronde vrees voor vervolging koestert.

De passage in bovenvermeld rapport is gebaseerd op het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador' van maart 2016. In dit rapport valt onder meer het volgende te lezen aangaande de nood aan internationale bescherming voor bepaalde categorieën van personen in El Salvador, waaronder dus ook de categorieën 'personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende':

(...)

In dit opzicht dient dus te worden opgemerkt dat in het licht van het profiel van verzoekende partij, er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaad-groepen in El Salvador.

Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen en meent zij dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Het aantal en niveau van deze voorzorgsmaatregelen, snelle vertrek en aangehaalde incidenten duiden aan dat verzoekende partij effectief een vervolging, conform aan artikel 1A van de Conventie van Genève en de wet van 15.12.1980, onderging, waarvoor hij een internationale bescherming nodig heeft. Dit verhaal strookt met de meest recente bronnen die getuigen van de situatie in El Salvador.

De huidige context in El Salvador is problematisch en complex. Het gewelddadig optreden van verschillende omniprésente bendes zorgt voor het verspreiden van terreur bij de bevolking:

(...)

Het relaas van verzoekers duidt precies op dit fenomeen.

(...)

Men voegt hieraan toe dat het feit dat verzoekers een tijdlang in België (Europa) zijn verbleven en een asielaanvraag in link met één van de prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd (en zodus heeft beschuldigd van misdaden) reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer."

Verzoekster vraagt vervolgens dat haar het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus betwist zij de analyse van het CGVS inzake de actuele veiligheidssituatie in El Salvador, onder meer wat betreft de aard van het bendegegeweld.

Het CGVS gaat er volgens haar aan voorbij dat de bendes steeds meer gepolitiseerd te werk gaan waardoor zij niet meer als louter crimineel gemeenschappelijke actoren kunnen worden beschouwd aangezien zij, volgens verzoekster, quasi als een gedetacheerde autoriteit functioneren naast de staat, waardoor zij wel degelijk als actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Verzoekster haalt hierbij nog landeninformatie aan om te argumenteren dat het bendegegeweld op een zodanig niveau is dat iedereen er slachtoffer van kan zijn.

Indien niet zo, dan benadrukt verzoekster dat zij een duidelijk risicoprofiel bekleedt waardoor zij persoonlijk en geïndividualiseerd geïdentificeerd wordt door haar belagers conform artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoekster werpt nog op dat bescherming zoeken bij de autoriteiten tegen bendegegeweld geen optie is, en verwijst hiervoor naar algemene rapporten. Zij wijst er op dat ze tot tweemaal toe een klacht indiende bij de lokale autoriteiten zonder hiervan enig gevolg te krijgen. Zij botste bij het indienen en opvolgen van haar klacht op talrijke moeilijkheden waardoor deze klachten geen enkel resultaat oogsten. Dit zijn volgens haar dan ook ernstige aanwijzingen dat de plaatselijke bescherming onbestaand is. Zij verwijst naar het arrest nr. 243 676 van 5 november 2020, en meent dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat zij, in haar individuele geval, ruimschoots aantoonde geen bescherming te hebben verkregen, rekening houdend met het feit dat de bewijsstandaard hierin laag is en dat zij zowel de klachten als algemene informatie heeft neergelegd die haar verklaringen bevestigen.

Tot slot benadrukt verzoekster dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming, een risico lopen voor hun leven. Zij meent bij terugkeer opnieuw bedreigd te worden door dezelfde belagers en het feit dat zij asielrelaas uit de doeken heeft gedaan bij de Belgische overheden maakt haar nog kwetsbaarder bij de bendes die zij vermeld heeft.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.”

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers vluchtmotieven identiek zijn aan die van zijn zus, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Hij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan zijn zus betekend.

Zoals hij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoeker hierin integraal verwijst naar het middel van zijn zus in haar beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 3 september 2021 met nr. 260 136 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers zus verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gemotiveerd als volgt:

“4.1. Verzoekster verklaart dat zij samen met haar broer El Salvador heeft verlaten omdat zij vrezen te worden vermoord door de bende 18 Revolucionarios. Zij baatten een eetkraam uit in de buurt van twee politiekantoren. Vanaf 1 juni 2019 zouden verzoekster en haar broer zijn gevraagd om mee te werken met de bende en informatie over politionele activiteiten over te maken. Ze weigerden waarna ze werden bedreigd.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel – in casu als lokale zaakvoerder dan wel als persoon die zich verzet tegen een criminele bende door geen gevolg te geven aan de vraag tot samenwerking –, in tegenstelling tot wat verzoekster

beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case").

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar concrete geval een actueel, individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

4.3. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 6, map met documenten) die haar identiteit en familiale omstandigheden bevestigen alsook de gegevens van haar reis naar België en haar hobby als handbalspeelster in El Salvador en België. Verder wordt bevestigd dat verzoekster astma heeft en haar inhaler nodig heeft aan boord van een vliegtuig. Al deze elementen worden voorsnog niet betwist maar houden verder geen verband met haar vluchtrelaas en -motieven.

Wat betreft de notariële aktes die verzoekster en haar broer hebben laten opstellen (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 8), betwist verzoekster niet dat deze louter een neerslag vormen van hun eigen verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron. Enkel op basis van hun verklaringen bij een notaris kan niet worden geverifieerd of de beweerdde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze notariële aktes dan ook maar een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft de schermafbeeldingen van Whatsappberichten merkt de Raad op dat zulke berichten evenmin afkomstig zijn van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen bovendien eenvoudig worden geënsceerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd; met name kan de identiteit van de sprekers niet worden vastgesteld. Om deze redenen kan aan zulke conversaties maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend.

De voorgelegde informatie over criminaliteit in El Salvador, kadert binnen de algemene (veiligheids)situatie in dat land. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugs-handel. Deze algemene landeninformatie heeft evenwel geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster en haar broer voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de voorgelegde stukken en de verklaringen van verzoekster en haar broer dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen

die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt vast (i) dat verzoekster en haar broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over (a) de identiteit van het bendelid dat hen op 1 juni 2019 opbelde, en over (b) het tijdstip waarop zij de laatste keer dat zij door bendeleden werden gecontacteerd; (ii) dat de verklaringen van verzoekster en haar broer tegenstrijdig zijn met de inhoud van verschillende documenten die zij hebben neergelegd; (iii) dat de modus operandi van de bende 18 Revolucionarios niet aannemelijk is; en (iv) dat het gedrag van verzoekster en haar broer na de doodsb bedreiging van 5 oktober 2019 niet verenigbaar is met de ernst van de vrees.

Verder oordeelt de commissaris-generaal dat de twee voorvallen waarbij verzoekster werd gevolgd op weg naar de handbaltraining niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd en dat eenzelfde conclusie moet worden getrokken voor de verklaringen van haar broer waarin hij stelt dat hij tussen 2018 en januari 2019 drie keer door de politie werd geslagen.

Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster en haar broer niet in concreto aannemelijk maken dat er in hunnen hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van hun verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven dan wel de niet-zwaarwichtigheid ervan, te verklaren of te weerleggen.

4.5. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de identiteit van het bendelid dat verzoekster opbelde op 1 juni 2019, stelt de commissaris-generaal terdege vast:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart uw broer immers dat toen u de eerste keer werd opgebeld door de bende 18 Revolucionarios de man in kwestie zich identificeerde aan de hand van een bijnaam (CVGS O.G.A. (...), dd. 17.08.2020, p. 20). Op dezelfde instantie verklaart u op uw beurt dat degene die u belde nooit een naam of pseudoniem heeft opgegeven (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met voorgaande, duidelijke, tegenstrijdigheid verklaart u nader dat de bendeleden aan de telefoon zich nooit identificeerden, en uitsluitend zeiden dat ze van de bende 18 Revolucionarios waren (CGVS, p. 15). Deze uitleg slaagt er niet in om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen daar uw broer stelt dat u degene bent die hem deze informatie heeft gegeven (CGVS broer, p. 20). Dat jullie verklaringen hierover geenszins overeenstemmen, is bijzonder opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vluchtaanleiding uit El Salvador.”

Over de tegenstrijdige verklaringen met betrekking het tijdstip van de laatste keer dat verzoekster door bendeleden werden gecontacteerd, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast:

“Tevens leggen u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van de laatste keer dat jullie werden gecontacteerd door de bendeleden. Zelf stelt u formeel dat de bendeleden u voor de laatste keer hebben gebeld op 3 of 4 oktober 2019 (CGVS, p. 18), en u na 5 oktober 2019 ook geen berichtjes meer heeft gekregen (CGVS, p. 21). Uw broer daarentegen, geeft expliciet aan dat de berichten en telefoontjes bleven doorgaan na de bedreiging van 5 oktober – en nagenoeg verder gingen tot de dag waarop jullie het land verlieten (CGVS broer, p. 21). Niet alleen zijn bovenstaande verklaringen niet te rijmen met elkaar, ook is deze verklaring van uw broer (cf. supra), tegenstrijdig aan zijn eigen verklaringen die hij liet noteren in de vragenlijst van het CGVS, die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op deze laatste instantie stelt uw broer immers nadrukkelijk dat de telefoontjes stopten in september 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3.5).”

Het verzoekschrift brengt geen argumenten aan die deze incoherenties verklaren of weerleggen.

Verzoekster betoogt heden in haar verzoekschrift dat haar broer “een detail” wenst recht te zetten, met name dat hij zich de evenementen verkeerd herinnerde en dat er geen bijnaam werd gegeven door de beller maar dat het voor hem moeilijk blijft om zijn belevenissen weer in detail op te halen.

Dit betoog bevestigt slechts de vastgestelde tegenstrijdigheid maar kan deze niet verklaren noch weerleggen. Het is immers niet ernstig om te stellen dat de identiteit van de beller die verzoekster op 1 juni 2019 telefonisch contacteerde betrekking heeft op een detail. Integendeel, dit heeft betrekking op een essentieel feit dat mee de aanleiding heeft gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Of de beller zich op 1 juni 2019 kenbaar heeft gemaakt, al dan niet aan de hand van een bijnaam, betreft dan

ook een kernelement van het vluchtrelaas, waarvan mag worden verwacht dat hierover coherente verklaringen worden afgelegd. Het volstaat dan ook niet om, op basis van dit post factum betoog dat niet overtuigt, zich te scharen achter de verklaringen van verzoekster.

Verder stelt verzoekster dat zij en haar broer na 5 oktober 2019 van telefoonnummer veranderden maar dat de bende het nieuwe nummer van haar broer op het spoor kwam, omdat zijn nummer in het kader van leveringen en bestellingen voor de zaak vaak wordt gebruikt, terwijl verzoekster gespaard bleef omdat haar nummer niet werd doorgegeven.

Ook dit betoog overtuigt niet. Verzoekster heeft weliswaar verklaard dat zij en haar broer regelmatig van telefoonnummer veranderden en dat de bendeleden hun nummer telkens opnieuw bemachtigden (NPO verzoekster, p. 14) maar zij heeft ook aangegeven dat ze de laatste keer werd gebeld op 3 of 4 oktober en dat zij na 5 oktober geen berichtjes meer heeft gekregen (NPO verzoekster, p. 18). Later in het gehoor bevestigde verzoekster nogmaals na het incident van 5 oktober geen telefoontjes of berichten meer te hebben gehad "omdat we ook de telefoonnummers hebben verwijderd". Daarop vroeg de protection officer verduidelijking, waarop verzoekster antwoordde: "Ik zei dat we dat telefoonnummer hebben verwijderd, ik heb niet gezegd dat we zijn veranderd van nummer. We hebben geen telefoon meer gehad tot we naar hier zijn gekomen en dan hebben een nieuw aangevraagd." (NPO verzoekster, p. 21). De uitleg die verzoekster heden in het verzoekschrift tracht te geven, strookt dus niet met de verklaringen die zij zelf heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daarin gaf zij duidelijk aan dat zij, dit is verzoekster én haar broer, na 5 oktober 2019 niet van telefoonnummer zijn veranderd maar gewoonweg zelfs geen telefoon meer hebben gehad tot hun komst in België. De nieuwe wending die zij in haar verzoekschrift uiteenzet, maakt dat verzoekster zichzelf tegenspreekt. De vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en deze van haar broer kunnen niet dienstig worden verklaard of weerlegd door post factum nieuwe tegenstrijdige verklaringen af te leggen.

Bovendien gaat verzoekster er aan voorbij dat er ook tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar broer werden vastgesteld. Waar haar broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat de berichten stopten in september 2019 (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, vragenlijst CGVS broer, punt 3.5), verklaarde hij op het CGVS dan weer daarna dat de telefoontjes bleven doorgaan tot na 5 oktober 2019 (NPO broer, p. 21). De uiteenzetting dat de datum van september 2019 een fout is in het interview bij de DVZ, die verzoeksters broer heden wenst recht te zetten, kan niet worden aangenomen. Het verslag van het interview in het kader van de vragenlijst CGVS werd de broer immers voorgelezen in het Spaans. Bovendien blijkt uit lezing van voormeld verslag dat voor haar broer de chronologie van de feiten zeer helder was, daar hij verklaarde: "In september stopten de telefoons, maar in de derde week van september, werd mijn zus achtervolgd toen ze van de handbaltraining kwam. Op 5 oktober stopten er mannen met motorfietsen voor onze zaak (...)". Hieruit kan niet worden afgeleid dat de broer een fout in de chronologie van de feiten zou hebben gemaakt of zich zou hebben vergist. Op het CGVS bevestigde de broer dat zijn interview bij de DVZ normaal was verlopen en dat er slechts één detail was dat hij en verzoekster nadien opmerkten over een datum die ze niet meer konden laten verbeteren, met name "in plaats van juni is er juli gezegd en de 6° is de 7° geworden" (NPO broer, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoeksters broer zijn interview bij de DVZ nog eens nauwkeurig had nagelezen en het CGVS opmerzaam maakte op een misverstand wat betreft juni/juli, doch over het gegeven dat hij bij de DVZ had verklaard dat de telefoons in september 2019 stopten, heeft hij met geen woord gerept. Verzoekster kan aldus, gelet op het geheel dat voorafgaat, de Raad niet overtuigen dat haar broer op de DVZ een fout zou hebben gemaakt; eerder reikt zij een post factum uitleg aan waarmee zij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken, hetgeen de Raad niet aanneemt.

Door te stellen dat de verschillen omtrent details of de manier waarop een gebeurtenis werd beleefd, logisch voortvloeien uit het feit dat zij twee verschillende personen zijn met elk een verschillend perspectief, kan verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoekster en haar broer, die zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten, een nuttige methode is om de geloofwaardigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoekster en haar broer, die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde vluchtmotieven, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze voldoende eensluidende verklaringen afleggen over feiten en gebeurtenissen die tot de kern van hun vluchtrelaas behoren, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld.

4.6. Naast de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar broer, enerzijds, en de tegenstrijdigheden in hun eigen verklaringen, anderzijds, wordt in de bestreden beslissing terecht aangemerkt dat de verklaringen van verzoekster en haar broer daarenboven ook nog eens tegenstrijdig zijn met de inhoud van de verschillende documenten die zij beiden hebben neergelegd, onder meer wat betreft de schermafbeeldingen van hun vermeende Whatsappgesprekken met de leden van de bende 18 Revolucionarios, zoals terdege blijkt uit dit eerste motief: “Op deze schermafbeeldingen kunnen we namelijk lezen dat u nog contact heeft gehad met de bendeleden op 19 oktober 2019, terwijl u stelt dat het contact toen reeds verbroken was (CGVS, p. 19, 21).”

Zoals reeds vermeld, verklaarde verzoekster eerder dat ze na het incident van 5 oktober geen telefoontjes of berichten meer hebben gehad omdat “we dat telefoonnummer hebben verwijderd (...)”. We hebben geen telefoon meer gehad tot we naar hier zijn gekomen en dan hebben een nieuw aangevraagd.” (NPO verzoekster, p. 21). Eveneens zoals reeds vermeld, hebben deze verklaringen zowel betrekking op verzoekster als haar broer, gelet op het gebruik van het woord “we”. Het betoog in het verzoekschrift dat de schermafbeeldingen de telefoon van haar broer betreffen en niet van verzoekster zelf, kan dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Daarnaast wordt terecht gemotiveerd: “Deze inhoud strookt evenzeer niet met de verklaringen van uw broer daar deze stelt dat jullie na 5 oktober 2019 niet meer hebben geantwoord op de berichten die jullie werden gestuurd door de bende 18 Revolucionarios (CGVS broer, p. 21).” Uit de vertaling van de schermafbeeldingen van de voorgelegde Whatsappberichten, blijkt inderdaad dat onder meer op 19 oktober 2019 verzoeksters broer heeft geantwoord op de berichten van de bendeleden (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 19). Verzoekster laat dit motief ongemoeid.

Verzoekster gaf tijdens haar gehoor aan dat ze schermafbeeldingen nam van de Whatsappberichten als mogelijk bewijs voor de klacht die haar moeder op 2 juni 2019 bij de politie had neergelegd (NPO verzoekster, p. 18). Evenwel blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat ze deze schermafbeeldingen ook aan de politie heeft bezorgd.

In haar verzoekschrift beweert verzoekster dat de schermafbeeldingen preventief werden genomen om hun klacht te onderbouwen maar vervolgens nooit werden afgegeven aan de politiediensten omdat hun moeder de klacht indiende zonder verzoekster en haar broer hierover vooraf in te lichten. Deze uitleg overtuigt echter niet want verzoekster verklaarde zeer duidelijk dat de schermafbeeldingen werden genomen “voor de zekerheid want op dat moment wisten we niet of ze ons zouden bellen voor de klacht die mama had ingediend, en als dat zo was hadden we bewijs nodig want de telefoongesprekken hadden we niet opgenomen ofzo. Dus dat was als bewijs voor het geval onze zaak toch verder gezet zou worden.” (NPO verzoekster, p. 18). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster en haar broer alleszins op de hoogte waren van de klacht die reeds op 2 juni 2019 werd ingediend door hun moeder. Tevens blijkt zeer duidelijk dat de schermafbeeldingen juist werden verzameld in het kader van de klacht ingediend door hun moeder. Verzoekster kan in haar verzoekschrift niet ernstig plots anders voorhouden.

Dat verzoekster en haar broer de schermafbeeldingen namen als onderbouwing van de klacht neergelegd door hun moeder, maar deze vervolgens nooit afgaven en dat zij noch hun moeder hebben geïnformeerd naar de stand van zaken van het onderzoek na het neerleggen van de klacht, getuigt van een stilzitten dat afbreuk doet aan de ernst van hun vrees. Het betoog dat verzoekster en haar broer van plan waren om zelf klacht in te dienen maar dit idee opgaven wegens de passiviteit van de politiediensten, verschoont hun stilzitten in het kader van de klacht die reeds door hun moeder werd ingediend niet. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij wachtte tot de politie zou terugbellen nadat haar moeder klacht had ingediend (NPO verzoekster, p. 18) maar zij hebben zelf nooit proactief het initiatief genomen om de schermafbeeldingen aan de politie te bezorgen. Verzoekster kan geen redelijke verklaring geven voor hun gebrek aan opvolging van de klacht die hun moeder heeft ingediend. Verder merkt de Raad op dat het weinig aannemelijk is dat de politie geen gevolg zou geven aan de klacht ingediend door hun moeder en dat de commissaris-generaal in deze terecht stelt: “Nochtans kan er van uitgegaan worden dat deze zaak de aandacht van de Salvadoraanse politie zou trekken, daar de bendeleden er net op uit waren om via jullie informatie meer te weten te komen over de interne werking van de lokale politie.”

Waar verzoekster elders in haar verzoekschrift voorhoudt dat “ze tot tweemaal toe een klacht indiende”, blijkt uit haar verklaringen enkel dat haar moeder een klacht indiende. Waar verzoekster betoogt dat zij bij het indienen en opvolgen van haar klacht op talrijke moeilijkheden botste waardoor deze klachten geen enkel resultaat opleverden, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat haar moeder probleemloos een klacht kon indienen, doch dat deze niet verder werd opgevolgd door verzoekster en haar broer, noch door haar moeder, en dat ondersteunende stavingsstukken, zoals de Whatsappberichten, niet werden overgemaakt zonder dat zij hiervoor een redelijke verklaring kan geven.

Daarenboven kan in de klacht van verzoeksters moeder, ingediend op 2 juni 2019, worden gelezen dat de bedreigingen reeds “constant [werden] geuit gedurende verschillende maanden” (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 9), dit terwijl verzoekster en haar broer op het CGVS beiden verklaarden dat zij voor de eerste maal werden bedreigd op 1 juni 2019 door de bende 18 Revolucionarios (NPO verzoekster, p. 13, 15; NPO broer, p. 9).

Dat hun moeder uit angst de klacht zou hebben neergelegd zonder hen vooraf hierover in te lichten, verklaart niet waarom hun moeder op 2 juni 2019 zou vermelden dat de bedreigingen al verschillende maanden aan de gang waren, terwijl verzoekster stelt dat de eerste bedreiging pas op 1 juni 2019 plaatsvond. Verzoeksters betoog kan de vastgestelde discrepantie tussen de inhoud van de klacht van haar moeder, enerzijds, en haar verklaringen en die van haar broer, anderzijds, niet vergoelijken.

De Raad treedt, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal bij waar hij stelt: “Samengevat dient er gesteld te worden dat gezien de dreigtelefontjes en -berichten aan het adres van u en uw broer een centrale plaats innemen in jullie asielrelaas (CGVS, p. 13, 14; CGVS broer, p. 15, 16), er redelijkerwijze van jullie kan worden verwacht dat jullie hieromtrent consistente verklaringen zouden afleggen die tevens in overeenstemming zijn met de documenten die jullie ter ondersteuning van jullie verklaringen hebben neergelegd. Dit is echter geenszins het geval.”

4.7. Uit de beschikbare landeninformatie over de reputatie en modus operandi van bendeleden in El Salvador blijkt dat bendeleden over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpakken dan blijkt uit verzoeksters verklaringen, zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen. Verder blijkt dat de risico's als gevolg van gerichte bedreigingen niet verminderen maar toenemen in intensiteit en directheid. Geweld wordt geenszins geschuwd (IDMC, “An Atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018; UNHCR guidelines, p. 10-13; 29-30; COI Focus 12 oktober 2020, p. 15).

Gelet op deze objectieve landeninformatie, mocht de commissaris-generaal terecht opmerken: “Zo houdt het helemaal geen steek dat de bendeleden maandenlang vruchteloos zouden aandringen op de door hen gewilde informatie, zonder enig initiatief te nemen om u thuis te komen opzoeken (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met de stelling dat uw eigen woning logischerwijze de eerste plaats is waar de bendeleden u zouden komen opzoeken, repliceert u dat dit mogelijk is, maar dat het voor hen het meest opportuun was om u te confronteren aan het eetkraam waar u werkte (CGVS, p. 18, 19). Wat betreft deze repliek dient echter opgemerkt te worden dat het even bizar is dat de bendeleden vier maanden zouden wachten om u aan te spreken op uw werk aan het eetkraam, terwijl zij u althans wel in de gaten hielden en via WhatsApp foto's naar u stuurden waarop te zien is dat jullie aan het werk zijn aan het eetkraam (CGVS, p. 11; CGVS broer, p. 4, 16).”

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het bekritisieren en louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die in haar geval de meer terughoudende houding van de bendeleden, in weerwil van de beruchte reputatie van Salvadoraanse bendes, alsnog aannemelijk zou maken. Zij stelt dan wel dat zij en haar broer bij aanvang van de bedreigingen nog zelden buiten kwamen, maar dit kan nergens in hun verklaringen worden gelezen; integendeel daaruit blijkt dat verzoekster en haar broer zijn blijven verkopen in hun eetkraam en dat ze ook naar buiten gingen voor hun hobby's, zoals de handbaltraining. Bovendien doet deze argumentatie geen afbreuk aan de vaststelling dat de bendeleden verzoekster en haar broer niet zijn komen opzoeken bij hen thuis, nochtans gelegen in de kolonie Cuscatlan onder controle van de bende 18 Revolucionarios (NPO verzoekster, p. 4), noch aan de vaststelling dat ze vier maanden zouden hebben gewacht om verzoekster en haar broer op 5 oktober 2019 daadwerkelijk aan het eetkraam op te wachten. Deze gang van zaken is weinig aannemelijk, mochten de bendeleden werkelijk gebrand zijn om informatie van verzoekster en haar broer te verkrijgen. De verklaringen van verzoeksters broer dat zij in afwachting amper buiten kwamen, dat hun stiefvader zorgde voor de verplaatsingen en dat zij voorzorgsmaatregelen troffen, hebben betrekking op de periode na 5 oktober 2019 toen ze moesten wachten om hun vlucht te nemen op 28 oktober 2019 (NPO broer, p. 18) en kan dus de voorgaande bevindingen niet in een ander daglicht stellen.

Tevens merkt de commissaris-generaal terdege op: “Verder is het erg merkwaardig dat iemand u uiteindelijk zo opzichtig zou confronteren als het bendelid in kwestie dat deed op 5 oktober 2019 (CGVS, p. 14; CGVS broer, p. 16, 17). Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat één van de twee politiekantoren in de directe omgeving zich pal tegenover uw eetkraam bevindt, waardoor er een consequente aanwezigheid is van politieagenten die er komen eten (CGVS, p. 15). Het omvat bijgevolg een volstrekt onnodig en aanzienlijk risico om u op klaarlichte dag op die manier te bedreigen.”

Verzoekster verklaarde zeer duidelijk dat er aan hun eetkraam “altijd wel politie [was] die daar aan het eten was”, dat ze “hun identificatie op zich” hebben, dat ze “dingen [vertelden] over operaties en over wat ze gingen doen, wie ze gingen oppakken” en dat de bendeleden wilden dat ze namen zouden geven van wie aan het werken, was, wanneer en door wie een bepaalde operatie zou worden uitgevoerd en waar (NPO verzoekster, p. 15). Hieruit blijkt een zichtbare aanwezigheid van de politie aan hun eetkraam waardoor verzoeksters a posteriori verklaring als zouden de detectives van één van de twee politiekantoren binnen blijven en de bendeleden zich zo parkeren dat ze minder zichtbaar waren voor het politiekantoor wanneer ze voor verzoekster en haar broer kwamen, niet kan worden aangenomen.

Verder zet de commissaris-generaal terecht uiteen: “Voorts is het opmerkelijk dat uw familie geen problemen met de bende 18 heeft ondervonden toen helemaal duidelijk was dat u en uw broer weigerden om met hen samen te werken. Uit COI beschikbaar op het CGVS over de bendes in El Salvador blijkt immers dat “Street gangs demand absolute loyalty from all gang members, their partners and their families. This can also extend to the people who live in the areas gangs control. Acts perceived to be betrayal or traición are usually punished with murder, and this risk can extend to family members.” Deze modus operandi is evenwel totaal afwezig in uw verklaringen. Zo leven uw moeder en grootvader nog steeds in uw woning in de kolonie Cuscatlan (CGVS, p. 4, 6; CGVS broer, p. 10). Ondanks dat uw moeder eind 2020 jullie eetkraam heeft heropend (CGVS, p. 5; CGVS broer, p. 19), heeft uw moeder geen problemen meer gehad met de bende 18 (CGVS, p. 21; CGVS broer, p. 10).”

Verzoeksters betoog dat haar moeder slechts drie dagen op zeven meer werkt, haar uurrooster wijzigde om minder zichtbaar te zijn en dat er een versterkte aanwezigheid is van politiediensten, is wederom een a posteriori betoog waarmee zij tracht aannemelijk te maken dat de vrees nog steeds actueel is, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen gewag maakt van concrete problemen die haar familie zou hebben ondervonden.

Gelet op wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal dan ook worden bijgetreden waar hij besluit: “De totaliteit van bovenstaande elementen doen verdere afbreuk aan de door u verklaarde problemen met de bende 18 Revolucionarios.”

4.8. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster volgende motieven, die gegrond zijn, volledig ongemoeid laat:

“Verder is ook uw gedrag niet verenigbaar met ernst van de vrees, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen nog verder wordt ondermijnd.

Na de doodsb bedreiging van 5 oktober 2019 bleef u op hetzelfde adres wonen tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 4). In het kader van uw verklaring dat u na 5 oktober 2019 zoveel mogelijk binnen bleef (CGVS, p. 7), dient gewezen te worden op de volgende verplaatsingen die u heeft ondernomen. Zo ging u op 7 oktober 2019 uw paspoort afhalen (CGVS, p. 12; document 1). Op 10 oktober 2019 gingen u en uw broer persoonlijk een uittreksel van het strafregister en een attest van goed gedrag en zeden afhalen bij de instanties van uw land (CGVS, p. 9; document 4, 5; cf. blauwe map). Verder gingen u en uw broer op 25 oktober 2019 naar de notaris om een akte te laten opstellen over uw voorgehouden problemen (CGVS, p. 10; document 8), en bij de dokter om een medisch attest op 24 oktober 2019 (CGVS, p. 10; document 10). Ook ging u nog op 25 oktober 2019 een curriculum en drie aanbevelingsbrieven afhalen bij de handbalfederatie (CGVS, p. 10, 11; document 21, 25).

(...)

Omtrent de twee voorvallen waarbij u werd gevolgd op weg naar de handbaltraining (CGVS, p. 13, 14; CGVS broer, p. 16), moet opgemerkt worden dat deze niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Beide individuen die u volgden hebben u immers nooit aangesproken, laat staan dat u ooit het slachtoffer werd van fysiek geweld (CGVS, p. 19). Daarnaast deden de mannen ook zeer weinig moeite om u effectief te volgen. Zo werd de eerste achtervolging reeds gestaakt toen u van de bus stapte, gezien uw vermeende achtervolger op de bus bleef zitten (CGVS, p. 20; CGVS broer, p. 16). Bij de tweede achtervolging werd u nadat u afstapte weliswaar gevolgd tot aan een supermarkt, maar bleef de man die u volgde buiten staan waar hij 30 of 40 minuten later weer verdween (CGVS, p. 14; CGVS broer, p. 16). Deze elementen kunnen dan ook niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele

mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. De drie door u neergelegde grondplannetjes met bijhorende markeringen (CGVS, p. 10; document 18), kunnen bovenstaande conclusie allerm minst wijzigen. Deze plannetjes bevatten dan ook enkel uw eigen weergave van enkele oriëntatiepunten in uw kolonie en de route die u volgde om naar de handbaltraining te gaan, maar doen geen afbreuk aan de hierboven gemaakte argumenten inzake de beoordeling van de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde feiten (document 18)."

Wat deze twee voorvallen betreffen, merkt de Raad overigens op dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat deze zouden zijn verbonden aan de beweerde bedreigingen van de bende 18 Revolucionarios om met hen samen te werken. Verzoekster gaf zelf aan dat zij nooit heeft gezegd dat haar achtervolger iemand "van de 18" was (NPO verzoekster, p. 19).

4.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster en haar broer in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de bende 18 Revolucionarios en dat zij aannemelijk maakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat haar derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Het feit dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel was, is geen vergoelijking voor de vastgestelde incoherenties. Haar emotionele toestand doet immers niets af aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de emoties, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij hiertoe wel degelijk in staat was en zij omstandige en precieze verklaringen kon geven. Evenmin houdt haar emotionele toestand tijdens het gehoor enige indicatie in omtrent de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Dat verzoekster de vliegtuigtickets al op 8 oktober 2019 zou hebben aangekocht, een paar dagen na het beweerde incident van 5 oktober, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas niet herstellen.

Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

Zij maakt bijgevolg evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan haar profiel als lokale zaakvoerder aannemelijk. Daar geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen door de bende 18 Revolucionarios, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij valt onder het beweerde risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de eisen van een criminele bende en dat er sprake zou zijn van een persoonlijke en doelgerichte vervolging.

4.10. Verzoekster laat vervolgens ook volgend terecht motief ongemoeid: "Eenzelfde conclusie dient getrokken te worden aangaande de verklaringen van uw broer waarin hij stelt dat hij tussen 2018 en januari 2019 drie keer door de politie werd geslagen (CGVS broer, p. 9). Hierover dient eerst en vooral bepaald te worden dat deze voorvallen kaderden in een algemeen politieoptreden tegen jongeren in El Salvador. Op dat moment was het immers verboden om in het openbaar samen te komen met meer dan vijf personen. Uw broer en zijn vrienden werden op dat moment door de politie beschouwd als bendeleden. Eén keer werd uw broer ook tegengehouden toen hij geen identiteitsdocumenten bij zich had (CGVS broer, p. 9-10). Hoewel het daarbij gebruikte fysieke geweld door de Salvadoraanse politie betreurenswaardig is, blijkt nergens uit de verklaringen van uw broer dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de politie in El Salvador en moet worden opgemerkt dat het hier gaat over enkele geïsoleerde incidenten. Verder dient opgemerkt te worden dat u en uw broer doorheen de jaren dat jullie het eetkraam uitbaatten nooit problemen hebben gehad met de – nochtans erg nabij gevestigde – politie omwille van het informele karakter van voorgenoemd eetkraam, en dat er zelfs veel politiemensen kwamen eten (CGVS broer, p. 9). Deze incidenten vormden evenmin de aanleiding voor jullie vertrek uit

El Salvador. Deze elementen kunnen evenmin als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd.”

4.11. Waar verzoekster in haar verzoekschrift algemene landeninformatie aanhaalt over de problematische en complexe situatie in El Salvador, herhaalt de Raad dat hij niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit en bendegerelateerd geweld, zoals moorden, ontvoeringen en drugshandel en evenmin betwist dat afpersing een veelvoorkomende praktijk is. Verzoekster beschrijft de bendeaanwezigheid in haar wijk, hetgeen enkel de territoriale en sociale controle van de bendes op haar wijk aantoon, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Deze verwijzing naar de algemene situatie die heerst in El Salvador en in haar wijk is evenwel onvoldoende om gewag te maken van een actuele, persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De aangehaalde algemene landeninformatie, die verder geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou worden geviséerd of vervolgd door de bendes. Verzoekster moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken, *quod non in casu*, zoals hierboven besproken.

4.12. Verzoeksters broer heeft op het CGVS ook verklaard dat hij vreest bij een eventuele terugkeer naar El Salvador door criminele bendes te worden geviséerd omdat elders asiel aanvragen of op zakenreis gaan de bendeleden het vermoeden kan geven dat verzoekster en haar broer beschikken over veel geld (NPO broer, p. 18).

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geviséerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door de bende 18 Revolucionarios niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster en haar broer voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster en haar broer voor hun naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster en haar broer El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden geviséerd door bendeleden. Verzoekster maakt verder niet in concreto aannemelijk dat het gegeven dat zij haar asielrelaas heeft uiteengezet bij de Belgische overheden, haar nog kwetsbaarder zou maken

voor de bendes die zij heeft vermeld, te meer daar geen geloof wordt gehecht aan de beweerde bende problemen.

Het feit dat verzoekster en haar broer een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster en haar broer bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf en dat van haar broer in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van deze wet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bende 18 Revolucionarios niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij en haar broer ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoogt dat haar vrees en die van haar broer vallen binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en dat zij in El Salvador geen effectieve bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Er wordt niet betwist dat de bendes wel degelijk als actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

De Raad herinnert er in dit opzicht verder aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht, geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

5. Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te

zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES